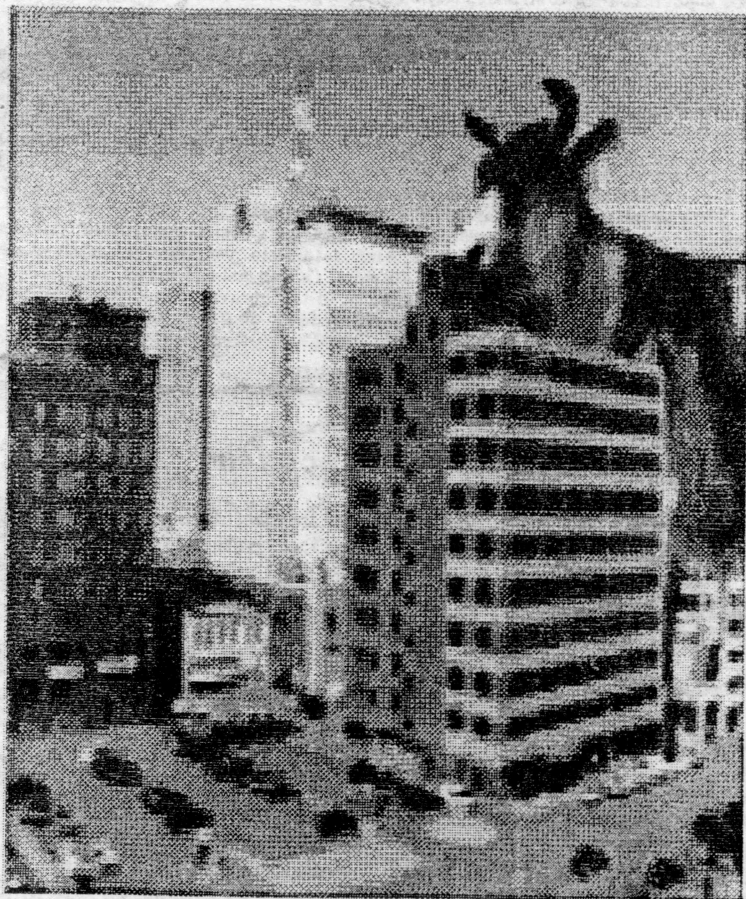
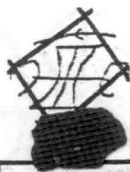

^v **DRUŽBA**

only for Parcon – Bohemiacon 96

Vážení a milí čtenáři,

dovoluji si Vás tímto pozvat ke čtení našeho průvodce Parconem '96 pro členy znojemské výpravy. Tento sborník textů, jež mají pomoci cestovatelům, je pokračováním tradice, a myslím, že dobré a bohaté tradice, průvodců po dvou minulých Parconech. Trebaže se minulé publikace vydané při této příležitosti setkaly s ohromujícím zájmem u čtenářů a též u odborné kritiky (Cena PAKOŠ za nejlepší publikaci vydanou den před Parconem pro Průvodce z roku 94, a též sedm cen PAKOŠ pro Příručku znojemského parconisty z roku minulého - vzpomeňme např. Nejlepší černobílá obálka s obrázkem z Corelu, Nejlepší průvodce s povídkou na 8 stránce, Nejlepší font pro tiráž nebo Nejlepší velikost písmen pro sazbu a další) nehodláme kopírovat předešlá čísla, ale budeme se snažit přijít s něčím novým. Poprvé na parconském průvodci spolupracovala i redakce Deníku civilisty a proto je tento sešit nazván Družbou, což značí spolupráci mezi Oběžníkem a DC, která však platí jen pro tento Parcon. Poprvé tak má řadový čtenář šanci užít v jedné publikaci společnou práci dvou redakcí, které jsou všeobecně považovány za výkvět znojemského (potažmo českého) fanzinového hnutí. Nebudu přehánět, když řeknu, že vydání této Družby je největší událostí literárního světa v tomto desetiletí, je to událost, kterou budou literární historici považovat za přelomovou ještě za pětset let.

Tento průvodce by měl jinak být univerzální pomůckou pro znojemské účastníky PARCONU a to jak pro ty nejzkušenější a nejzasloužilejší (KW, EVIL) tak i pro ty ostatní zelenáče. Své by si v něm však měli najít i rodinní příslušníci cestovatelů, jejich známí a přátelé, náhodní a nahodilí kolemjdoucí, kteří toto číslo zahlédnou jen zdálky, ale i lidé, kterým se tento výtisk nikdy nedostane do ruky. Ošizen nebude nikdo, jsme tady od toho, abychom udělali radost každému, věříme, že se to tak opravdu stane. A jakkoli bude cesta do Ústí nad Labem a celý Parcon zapamatováníhodný, doufáme, že v paměti vám zůstane hlavně tento průvodce,

za celou redakci *DJ BECK UP 9V*

ROZHOVOR SE ZKUŠENÝMI PARCORÁNY

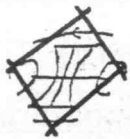
S úctou se skláníme k pokloně velkým cestovatelům a účastníkům všech 4 předchozích PARCONŮ, velkým hrdinům KÁJOSLAVU WESELEMU a VLASTISLAVOVI EVILOVI AUEROVI doufáme, že jen střípek z jejich dobrodružství a odvahy dopadne i na nás - věčné zelenáče v porovnání s těmito lidmi/superlidmi.

Družba: „Jaký byl Váš první Parcon, o nejvznešenější?“

Kájous: „No, to víte, žádná selankovitá věc. To bylo v tom devadesátém druhém. Tehdy ještě nejezdili vlaky jako dneska, to jsme museli s Vlastou Evilem do Ostravy pěšky. Vzali jsme baťohy a krajíc chleba, nějaké ty Oběžníky a placky a šli jsme. Kdesi u Brna nás přepadla smečka feministek a kam že jdete? Tehdy se ukázalo co v nás fakticky je. Vlasta Evil vystoupil a pevným hlasem řek: „Jdeme na procházku.“ A to nám taky tehdy zachránilo život. Šli jsme ještě další týden a to jsme potkali někde u Olomouce smečku divokých psů, tak jsem je všechny chytl pod krkem a zaškrtil jsem je. To jsem tehdy přišel o svoji placku Oběžník for Parcon, jojo.“

Obrázek 1: Kájoslav Weseleý

těmto fanzinům bojovalo, každý útok přežiji, vypálení tiskárny ve které se tyto tiskoviny rozmnožují ničemu nepomohlo. V současnosti Výbor pokojných občanů shromažďuje 100 000 podpisů pod petici **VYHOŠTĚTE JE Z MĚSTA VEN** a odbor kultury začal otevřeně podporovat konkurenční znojemské fanziny jako **DROGA A JEHLA** (editovaná V. Jašou a J. Divišem) nebo **VLÁDOVA PRAVDA** (editovaný V. Illkem). Nikdo však nevěří, že by se něco mohlo změnit. A tak celé město vzhlíží k dlouho očekávanému datu 31. srpna, kdy tato parta vyvrhelů opustí město, aby se zúčastnila **PARCONU** v Ústí nad Labem. Alespoň na víkend si tak občané odpočinou a připraví se na další boj s literárními živly, na boj, který zřejmě nikdy neskončí. Proto : Chraňte svoje děti než je pohltí jako epidemie tito pobudové, mluvte s nimi o jejich problémech v dospívání, nedopusťte, aby skončili jako oni – s tužkou v ruce.

zvláštní zpravodaj Družby Milík Vladinoha Fousatý Jr.

REJD ADJ BECK UP 9V

PRAVDIVÁ POVÍDKA NA ZÁVĚR

Seděl na chodníku a zvracel a nešlo to zastavit. Nemohl se z toho šoku vzpamatovat. Pořád a dokola se mu v hlavě honila ta slova. Družba for Parcon, proč jen ji četl. Proč? Mohl tušit, že doporučení prodejce: „Pouze k zevnímu použití v prostorách místnostech WC,“ nebude jen obyčejnou recesí. Neuposlechl a to se mu stalo osudným. Pohlédl na zem. Karbenátek ze včerejší večere mu smutně pokynul. Zvracel dál. Karbenátek byl po chvíli zavalen slovy povídky Placatý oheň od Dj Sráče 7upa 9 V. Narážely do sebe a tvořily tak nové větné útvary, které nebyly o nic lepší než věty vyskytující se v povídce samé. Nemělo ani cenu přemýšlet nad tím, jestli se z těchto slov dalo něco lepšího složit. Ani nad tím tedy nepřemýšlel, prostě jen zvracel dál. A pak již to šlo ráz na ráz. Přední obálka s obrázkem krávy ve městě, reportáž z Ústí, fotka Tonála s velkou bradou, nadpis ke článku Znojem obchází strašidlo a nakonec i slova této povídky. Vše završil hamburger, jehož druhou půlku ještě stále třímal v ruce. Znechuceně ji zahodil. Nějakou chvíli ještě zvracel, ale pak si uvědomil, že už ani nemá co. Těžce se zvedl ze země a odkráčel do zapadajícího slunce směrem k Domovu důchodců.

REAKCE SKUTEČNÝCH LIDÍ NA DRUŽBU:

Vlasta Evil Auer: „No, některý pasáže byly docela drsný, ale jinak mne potěšilo, že DJ Beck UP 9V konečně napsal povídku pro děti. Je to dojemné a až já budu mít dítě, budu mu to číst před spaním.“

Kájomir Weselý: „Moc se mi to nelíbí. Nejsem si jist, ale mám takový pocit, že na těch fotkách uvnitř jsem já. Možná se mejlím, ale je mi to fakt divný. Věřím, že se to vysvětlí.“

Pavel Fila: Nikdy jsem to nečetl, ale potěšil mne dáreček. Dostal jsem krásnou, jen trochu použitou, levou botu. Rád bych touto cestou poděkoval redakci, opravdu se mi moc líbí.

Tonál Had?: Čtu Oběžník už od úplného začátku a tohle číslo se mi zdá trochu jiné než ty předchozí. Na první pohled mne uchvátily články o Deníku civilisty. Hned půjdu a objednáám si ho, musí to být skvělý časopis.

Zbyňoslav Frej: Mně se moc nelíbil comix, mám radši Káju Saudka, ale jinak jsem četl všechny články a myslím, že v nich bylo málo krve. Já kdybych psal povídky, tak by z nich krev stříkala. Jako dáreček jsem dostal plesnivý rohlík se sýrem - díky.

BBB: Proč se mě na to ptáte? Už jsem jednou řekl, že nechci být více spojován s tím co vydává Karel a Tonál. Povídka o zvracení je pěkná, ale já bych raději něco o lidech, kteří celý den sedí u televize. Myslím, že tímto námětem se ještě nikdo nezabýval.

VLASTA: „Taky jsme, jestli si dobře pamatuju, ztratili všechno jídlo a všechny peníze, když nás přepadli Indiáni u Berouna. Chtěli nás prodat do

otroctví, ale ukecali jsme to jen na to, že si můžou vzít plakáty Oběžníku, které jsme měli v baťožu.

Družba: A co druhý Parcon?

Vlasta: To jsme jeli do Šumperka a měli jsme na krku dva zelený zelenáče Tonála a Zbyňu. Co vám budu povídat, bylo to s nima hrozný, furt se ptali: „Co je to tady za chlapa a co to má s hlavou, když viděli O. Neffa,“ nebo „jak daleko je ještě nejbližší hospoda?“ No, nakonec jsme to mi staří vlci přežili bez úhony. Se zelenáčema je hrozná práce, to si dám radši sto broků do ucha než se budu starat o nedozralce.

KÁJOUS: To jsme taky poprvé cestovali vlakem. No hrůza. Za každou obci Indiáni, kteří vlak vyrabovali, vzali peníze, muže postříleli, ženy znásilnili a děti vykuchali. Naštěstí jsme tomu pokaždý unikli, protože když viděli Tonála tak se nemohli rozhodnout, jestli nás mají vykuchat, znásilnit nebo zastřelit.

VLASTA: „Tehdy se už hrály kartičky. Ale to nebylo jako dneska, kdepak. To se hrály normální žolíky a ten kdo na to měl tak i kanasta. Ale největší popularitu mělo Dračí doupě. To zavřeli sedm lidí do sklepa a zhasli. No a ten, kdo přežil tak vyhrál. To už si dneska nikdo nepamatuje, ba ne. To jsou samý hry s deskama a tak a ta pravá romantika to už tady není.“

KÁJOUS: „Ony vůbec ty první Parcony, co sme tady s Evilem prožili měli daleko k tomu, co znají lidi dneska...“

VLASTA: „No ba jo, to je jasná věc.“

KÁJOUS: „...žádný program, žádní věhlasní autoři, žádný filmy. Každý se bavil jak uměl. Seděli sme u ohně a hráli na kytaru, sem tam někdo zpíval, to nebylo jako dneska. Dneska už se lidi neumí sami bavit. A ubytování. Žádný hotely, nic. To sis vzal karimatku a spacák, tepláky, podvlíkačky a šels spát pod širák. A myslíš, že si někdo stěžoval? To bys viděl, jak byli lidi šťastní i bez trávy.

VLASTA: „A jaká pohoda panovala, žádný války mezi fantazystama a kyberpunkerama jak dneska. Zlatý starý časy, ty se nevrátí.“

KÁJOUS: „No, jo. Dneska už je všechno jiný.“

DRUŽBA: „Přesto vás však žádám, dejte radu našim nezkušeným parconistům, co se vydají letos na toto setkání poprvé.“

VLASTA: „To je jednoduchý jako facka. Musíš dávat pozor, co se kde šustne, dávat si bacha na každé opuštěné šutrák, každý křoví; všude můžou bejt schovaní Indiáni. Na Parconě se pak hlavně nedostát do nějaký masový rvačky, vyhýbat se místnostem, kde je víc jak polovička lidí, protože tam to bude tutově brzo horký.“

KÁJOUS: „A taky to chce bejt ozbrojený, ten zavírací nožik, to už je dneska nepostradatelná věc a k tomu ještě plynový bombičky, paralizující plyn, slzák, granát, samopal, takový ty věci, bez kterých se parconista normálně neobejde. Nejlepší bude spojit se se mnou nebo tady s Evilem a my vám každému poradíme individuálně, co a jak.“

DRUŽBA: „Díky, za tuto poučnou besedu.“

VLASTA & KÁJOUS: „Rádo se stalo.“

PRŮVODCE PO ÚSTÍ NAD LABEM

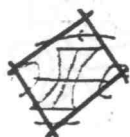
Vystoupíte na nádraží, které se teď jmenuje Nádraží Karla Weselého, na památku tohoto velkého hrdiny, který jako první z družiny Oběžníku vystoupil na jeho perón přesně před rokem u příležitosti hrdinné cesty na Parcon '95. Je to jediné štěstí tohoto nádraží, kdyby totiž vystoupil první z vlaku třeba Tonál, jmenovalo by se teď Nádraží Tonála Had?a, což by bylo, příznějme si to dost odporné. Mineme stánky s horkými klobásami, kde si před rokem zakoupil jeden párek s hořčicí Vlasta a který pak zezadu po požití tohoto parku pozvracel. Teď se jmenuje Stánek poblitý od Vlasty. Projdeme podchodem, kde Tonál ulomil zábradlí a kde se nachází první pomník, který připomíná návštěvu znojemské party v tomto městě: je to socha Zbyňka v nadživotní velikosti, na které je zobrazen jak vykopává do zdi v tomto podchodu nápis BIL SEM TADY, FRED(D)Y. Inkriminovaný nápis je jen o pár metrů dál. Stal se však součástí provizorního muzea ZBYNOSLAVA FREJE a vstup je za 25 Kč. Za podchodem je autobusová zastávka, kde Oběžníci strávili asi 20 minut. Připomíná nám to pamětní deska, jejíž součástí je i obraz-miniatura *Oběžník se rozhoduje do kterého busu nastoupí* z dílny akademické malířky Ludmily Hnědákové, tajné obdivovatelky Vlasty Auera, který je na tomto obraze vyobrazen s enormně nafouknutou hlavou, která dosahuje až 5násobné velikosti na rozdíl od hlav ostatních členů bratrstva. Text nás upozorňuje na to, že na tomto místě se naši hrdinové dlouze přeli do jakého autobusu nastoupit, až nakonec vlezli do 16, která je zavezla za město, opačným směrem od Pedagogické fakulty, kde se Parcon konal.

Autobusová zastávka, kde vystoupili, protože se jim zdálo, že už jedou příliš dlouho, je na věčné časy přejmenována na Zastávku u Vlasty, Karla, Fredyho a Tonála a každý rok se zde konají výroční oslavy s demonstracemi za přejmenování Ústí nad Labem na VlastoFredyHad?Kájograd. Zvláštním místem je opuštěný zámček, který Vlasta omylem považoval za Pedagogickou fakultu. Dveře kde byl inzultován majitelem tohoto sídla, když se rozhořčeně dožadoval prezentace a volal „Pusťte mě dovnitř, já chci vidět Neffa“, jsou dnes vchodem do muzea Oběžníku, které je prvním mimo znojemský okres. Sedm velkých místností je naplněno až po okraj svatými relikviemi jako jsou Tonálovy ponožky, které zapomněl v autobuse, jeden uslintaný výtisk Oběžníku č. 10 s poznámkou na zadní straně NEZAPOMENĚŤ ŽE TI TONÁL DLUŽÍ 60 Kaček, který podle všeho věnoval Tonál místnímu domorodci panu Josefu Hejbálkovi poté, co ho ukradl Karlovi z baťohu, Zbyňova placka I LOVE DOOM TROOPER nebo Vlastův kapesník. Muzeum Oběžníku je vzácným případem, jak si občané Ústí váží znojemské čtyřky. Každé ráno, hodinu před otevřením tohoto muzea stojí před pokladnou dlouhá fronta a dožaduje se vstupu. Z peněz vydělaných tímto muzeem je financována nadace DEJTE VŠECHNY PRACHY

KARLOVI. Vraťme se však k naší *Stezce slávy*, jak důvěrně nazývají Ústečáci cestu, kterou se vydali Oběžníci k Pedagogické fakultě a která je dnes lemována pamětními deskami a sochami. Cestou zpět k autobusové zastávce se naši hrdinové na skok postavili v bufetu Žlutá sedma, dnes přejmenovaném na *Bufet, kde Oběžníci posvátili*. Podle legendy si Zbyňa dal tyčinku Saturn s rajčatovou polevou a od té doby je zde tento výrobek neobyčejně populární jako vyhlášená krajová specialita. Pak se celá sestava vrátila busem zpátky na zastávku u které se znovu můžete nabažit pohledem na jejich pamětní desku. Odtud se vydali k další zastávce, která je jen několik metrů odtud. Dodnes nám tuto cestu přes ulici, připomíná malá busta Tonála, který prý v místech, kde je umístěna, spolkl mouchu. Samotná busta vyjadřuje Tonálovy pocity těsně poté, co se mu moucha dostala do žaludku. Pak už následovala jen cesta autobusem k budově Pedagogické fakulty. To, že zde Oběžníci strávili tři dny připomíná sousoší Tři dny v Ústí, na které jsou zobrazeni všichni čtyři hrdinové v pochodu. První jde Vlasta, druhý Zbyňa, třetí Tonál a čtvrtý Kájous, kterému však kdosi urazil hlavu, takže je bezhlavý. Občané se na jaře tohoto roku rozhodli uspořádat sbírku na novou hlavu. Potřebná finanční částka je již dostupná, problém nastal ve chvíli, kdy hledali vhodného sochaře. Všichni národní umělci a zasloužili členové strany zatím odmítají pokusit se vytvořit novou hlavu, protože slovy Jeníka Hobláčka „Nikdy jsme neviděl takovou hlavu, chci poznat člověka, který by ji vysekal“. Fakulta, která se od onoho památného víkendu nese hrdý název Oběžnická, je vždy čtyřikrát do roka slavnostně vyzdobena u příležitosti Kájových, Vlastových, Tonálových a Zbyňových dnů, které se konají v den narozenin těchto hrdinů. Jen nedaleko přes park jsou koleje Pedagogické fakulty. Pokoj a celé patro, kde Oběžníci strávili 3 dny svého života bylo vyhlášeno magistrátem Městskou památkovou zónou a je to jedno z turisticky nejzajímavějších míst Ústí. Všechno v pokoji zůstalo tak, jak to v den odjezdu Oběžníci opustili, včetně rozbitých židlí a stolů, ulomených dvířek skříně a odpadků v Tonálově posteli. O dvě patra níže se můžete pokochat pohledem na pietně ozdobený pokoj 5432., kde se konala slavná Zebra párty, které se Vlasta, Kájoun a Zbyňa též účastnili. Poslední zajímavostí, která by mohla zajímat návštěvníky Ústí je slavná lokomotiva 524 patřící ČSAD Ústí a čtyři vozy v jednom z nichž cestovali Oběžníci zpět do ZNOJMA. Tato lokomotiva je vystavena a odstavena na 8. nástupišti a v provozu je jen jednou za rok - 1. září, kdy se slaví příjezd Oběžníku do města. Po tři další dny pak propukají po celém městě bujaré oslavy, ulicemi projíždějí alegorické vozy a pamětníci připomínají některé slavné činy Oběžníků. Letos se poprvé těchto oslav zúčastní i slavná čtyřka posílená o další znojemské fany. Starosta města očekává z tohoto důvodu rekordní návštěvu, včetně tisícovek občanů Německa. Věřme, že se oslavy vydaří.

Jeník Hodloušek

ROMÁN VE ZKRATCE

Každý rok se nejnadanější a nejoriginálnější spisovatelé ucházejí svými povídkami o proslavenou Cenu Karla Čapka reprezentovanou soškou Mloka. Již po třináct let porota rozhoduje, které ze zaslaných děl je to nejlepší, přou se a bojují, protože rozdíl mezi nejlepšími pracemi je vždy velmi malý a důležité jsou i takové maličkosti jako menší počet normostran, kratší životopis, počet obrázků a nebo kvalita tiskárny. Nakonec je vždy jeden šťastný, který převezme Mloka v sobotu v podvečer na Parconu a desítky smutných, kteří mohou mít po právu pocit křivdy. Tento rok tato situace nehrozí. Prakticky již dnes, kdy píše tento článek je rozhodnuto, že letošního Mloka získá román Placatý oheň od nadaného a originálního spisovatele DJ BECK UPa 9V. Kvalita tohoto díla přesahuje mnohonásobně kvalitu nejlepších pasáží všech ostatních povídek a románů dohromady, chybí jakýkoli protikandidát a jednotliví porotcové se poprvé shodli jednohlasně na jediném díle. Placatý oheň je prvotina DJ BECK UPa 9V. Do tohoto geniálního superdíla stihl vydat jen jedinou povídku Dlaně, která vyšla v regionálním fanzinu Oběžník. Díky přátelským vztahům s tímto novým géniem literárního ultrarealismu, máme možnost přetisknout nejlepší pasáže tohoto oceněného románu. Věříme, že se vám bude líbit stejně jako se líbí nám. Nahlédneme tedy nyní do tohoto díla a třeba trochu ve zkratce rozpleťme osudy rodiny Kudláčků.

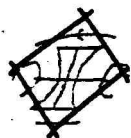
DJ BECK UP 9V - PLACATÝ OHEŇ (zkráceno)

V první kapitole sedí Mariane Kudláčková ve svém pokoji a hořce nařiká nad svým osudem. Poté, co se rozvedla se svým manželem Valerianem Kudláčkem, kterého již nemilovala, seznámila se na taneční zábavě s mladým a inteligentním důstojníkem Jose Caballerem. Zamilovala se do něj a ...

ještě cítila, jak ji Jose jemně líbá na pravé ucho. Ta vzpomínka ji znovu uvrhla do hořkého pláče. Může ještě milovat jiného muže poté, co ji Valerian tak zklamal? Věděla, že odpověď je nejednoznačná, bolest v jejím srdci trvala a ona věděla, že těžko uvěří dalšímu muži, který se ji pokusí získat. Ale José byl jiný. Zcela jiný. V ničem nepřipomínal Valeriana, byl silný a chytrý, k ní velmi galantní a tak hezký. Mariane si v duchu promítla jeho obličej. Ano, je velmi krásný. Jak mu jen může odolat?

Do pokoje, který ještě nedávno patřil jim oběma vstupuje Valerian. Jde si pro svoji sbírku zátek, kterou v bytě zanechal. On stále ještě Mariane miluje a doufá, že ji přemluví, aby s ním znovu žila. Na chodbě zdraví

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 6

svých 7 dětí, které si hrají na schovávanou mezi schody. ¹Julian, Báťuška, Milivoj, Annička, Rachel, Hnědák i nejstarší Bořivoj zdraví svého

otce a otčína. *Valerian vstupuje do pokoje, kde sedí Mariane.*

„Sedíš ve svém oblíbeném křesle.“ Mariane se polekaně otočila. Když uviděla svého bývalého muže, zakryla si oči, aby neviděl že plakala a řekla zlostně: „Co chceš?“

„Vrátil jsem se pro svoji sbírku zátek, kterou jsem tu nechal,“ řekl Valerian, ale v jeho očích Mariane snadno rozpoznala, že přišel kvůli něčemu jinému.

„Sbírku jsem dala tvé matce, když tu byla v pátek. Všechno ostatní sis již odvezl. Nechci aby nás dva cokoliv spojovalo.“

Valerian se pousmál. „Viš, že tě stále miluji, dej mi šanci, aby vše bylo tak jak předtím.“

„Nic nebude jak předtím. Změnil ses Valeriane.“

Mariane se mu podívala do očí. Byly modré, stejné jako v den, kdy se potkali a kdy ji právě ty oči uchvátily. Ale dnes již necítila nic. „Ty mne stále miluješ, vím to,“ řekl Valerian. „Podívej, dokonce kvůli mně pláčeš.“ Všiml si jejich rozmazaných očních řas.

„Neplakala jsem kvůli tobě. Již nejsm tak hloupá.“

„Jak ti mám dokázat, že tě skutečně miluji?“

„Nechci tě, Valeriane, smít se s tím.“

Zoufalý Valerian chce dokázat Mariane, že jeho láska je stále silná. Udělal by pro ni cokoliv. Jako důkaz vezme svého syna z prvního manželství Báťušku a vyhodí ho oknem. Báťuška letí z 7. patra a dole se rozplácne na ulici. S Mariane to však nic neudělá, stále trvá na tom, aby odešel a už se nikdy více neukázal. Valerian odchází, ale mezi dveřmi slibuje, že se Mariane pomstí. Odjíždí do svého bytu v Modřanech a tam se ze zoufalství pokouší zabít domovníci dvířky od poštovní schránky. Mezitím Mariane propadá do zoufalství a z roztržitosti strčí svého nejmladšího syna Hnědáka do mikrovlnné trouby. Vtom kdosi zvoní na zvonek...

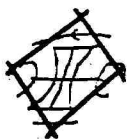
Mariane tomu nemůže uvěřit, ale za dveřmi stojí Juan Caballero. Vidi jeho silné ruce, jak svírají skromnou květinu. „To je pro tebe Mariane, je to jen malá pozornost.“

„Ach to je krása, nikdy jsem nedostala hezčí dárek,“ pojd' dál. Juan si vyzouvá boty a vchází dovnitř. Zdá se mu, že nikdy neviděl krásnější ženu než je Mariane, cítí, že se do ní opravdu zamiloval.

„Sedni si u nás, Juane,“ Mariane nervózně postává u sporáku. Neví, co má říct. Je to zvláštní, pomyslela si, tohle je štěstí, které mne potkalo, dárek z nebes: milovaný muž, který má rozbít černotu jejího světa po rozchodu se svým druhým manželem, ten muž sedí teď před ní u stolu a rozpačitě se rozhlíží po bytě. Jejich oči se setkaly. Oba pocítili tu obrovskou sílu lásky, která se náhle vlila do jejich duší.

¹poznáka autora: Baťuška a Rachel jsou děti z prvního manželství

„Juane, nechceš kafe.“
„Jestli bych mohl...“
„Ale ano.“

Dali se do smíchu.

Když Mariane vaří kávu vylije vařící vodu nešťastnou náhodou na hlavu Rachel, své dcery z druhého manželství. Pak hovoří s Juanem nad šálkem kávy o počasí a dlouze se dívají vzájemně do očí. Když oba dopijí svoji kávu, skončí jejich rozhovor ve vášnivém polibku. Ráno dostane Mariane dopis od právníka Bluda McCoye. Píše se v něm, že byt ve kterém žije patří právně jejímu bývalému manželovi. A pokud byt okamžitě nevyklidí, přikročí k okamžité právní exekuci bytu. Mariane je nešťastná a telefonicky hledá oporu v Juanovi. Ten je však mimo město, a jeho matka slibuje, že se dostaví hned jak bude moci. V poledne přichází do bytu B. McCoy...

Mariane viděla v očích právníka chladnou nenávist a vypočítavost. Věděla, že ho na ni poslal Juhan, a také věděla, že ačkoli veškerá obvinění jsou vykonstruovaná pomstychtivostí jejího bývalého manžela, Valerian má způsoby, jak ji donutit, aby se z bytu vystěhovala.

„Podle zákoníku je všechno zcela jasné, tento byt patří panu Juhanovi Kudláčkovi a pokud si nepřeje, abyste zde s dětmi bydlela, budu nucen podat žádost o okamžité násilné vystěhování, jak jsem již psal v dopise.“

„Ale vy to nechápete, všechno to jsou jen lži.“ Mariane byla nešťastná, celý svět byl proti ní. Kéž by jen bylo po všem, přála si v duchu.

„Právní dokumenty nemůžete prohlásit za lži, zákon je zákon,“ odpověděl ji pevně McCoy.

Zákon je chladný, je chladný jako ty a on, nemá žádné city a nebere ohled na okolnosti, vše je předem dané, pomyslela si Mariane.

„My v tomto bytě žijeme. Co bychom dělali, kdyby jste dal příkaz k vystěhování? Šli bychom bydlet na ulici?“

Kolem Mariane právě běžel malý Milivoj. Maminka ho chytla za vlásy. „Tohle chcete, vy bezcitný muži,“ vykřikla a cukla Milivojovi hlavičkou. Uvnitř něco ruplo, hlavička se oddělila od těla a ubohá matka teď držela hlavičku za vlásy v ruce. „To byste chtěl, vy zrůdo.“

Když se McCoy chystá odejít vejde do pokoje Juan Caballero. Už všechno ví od své matky. Ve zlosti popadne malého chlapce Juliana a uhodí s ním o stůl. Zpřeláme mu všechny ručičky a nožičky a pak mu rozdrtí hlavičku v šufletě. Křičí a hádá se s právníkem. Ten se brání, že za nic nemůže, že do všeho ho poslal Valerian Kudláček. Po krátké hádce zabije Juan Caballero Bluda McCoye kuchyňským nožem. Do bytu vchází Valerian.

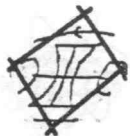
„Přišel jsem, abych tě viděl plakat, ale tohle...“

„Bídáku, pojď blíž, ať ti také protnu hrdlo,“ na Valeriana se vyfířil Juan.

„Ne, nesmíš ho zabít,“ křičí Mariane a propuká v pláč.

„Slyšíš, ona miluje mne,“ směje se Valerian Juanovi do očí.

„Dokážu ti, že ji mám raději než ty,“ řekl Juan a vzal pod krkem Bořivoje, prostředního syna, který měl jít na jaře poprvé do školy.

Vyběhl ven na chodbu a shodil ho dolů po schodech. Bořivojovi praskla hlavička a vytekl mozeček.

„Dokážu to,“ zopakoval ještě jednou poslední větu Juan a pak se probodl kuchyňským nožem, který držel v ruce. „Ne, Juane, ty nesmíš zemřít,“ Mariane je jako u vytržení, už se vůbec nekontroluje. Chytla pod krkem Aničku a zadusí ji.

„To je konec, Mariane. To je konec. Zašli jsme příliš daleko.“

Román končí srdceryvnou scénou ve které Mariane pohřbívá svých sedm dětí. Valerian byl pro pokus o podvody s nemovitostmi vsazen do vězení. V doslovu se ještě dozvídáme, že Juan nakonec náhodou bodnou ránu přežil a vzal si Mariane za ženu.

Literární kritika a porotcové Ceny Karla Čapka oceňují především naprosto osobitý přístup k tématu mateřské lásky. Snad nejdokladnější scénou celého románu je obraz matky, která pohřbívá svých 7 dětí a pláče nad jejich hrobem. DJ BECK UP tak nepřímou navazuje na obraz matky v české moderní literatuře, spojuje symboliku Čapkovy díla Matka, jež také pohřbívá své děti, starostlivé matky Boženy Němcové v Babičce a v neposlední řadě i obraz Březinovy matky v jeho slavné básni Matce. Lze jen dodat, že letošní Mlok je v těch pravých rukou.

SEZNÁMENÍ HLEDAJÍ

Zvrhlík VŠ/21/173 cm bez závazku, cigaretový nekufák s příjemným hlasem hledá paničku do 16 let nejlépe s více fenkami (rasa kolie než podmínkou) k vzájemným vycházkám a později snad i něco více. Zajímá se o motorismus, psychiatrickou praxi a má rád zvířátka a přírodu.

Masochistická úchylnka není překážkou. Byt i auto mám. Zn.: Jen písemné nabídky - 10264

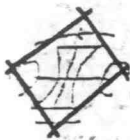
Nesmělý, který chce zůstat v anonymitě ZvVŠ/20/180 cm s výrazkou a vadou vzhledu, hledá společnici ZvVŠ/20/180-100-120 na dlouhé zimní večery pro četbu erotické literatury. Knihovna vítána. Mám rád moderní hudbu, čerstvou zeleninu a špinavý nohy. Foto napoví. Jen vážný zájem.

Zn.: Lásky, upřímnost, jemnost, cit a barák - 10265

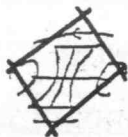

ZNOJMEM OBCHÁZÍ STRAŠIDLO

Ano, vážení přátelé, byly časy, kdy se Znojmem potloukaly bandy skinheadů a rozbíjely výlohy obchodů a vypalovaly byty našich Rómských spoluobčanů, byly časy kdy se po hlavní ulici řítily skejťáci a poděšení občané se schovávali do kanálů, aby unikli jisté smrti ubití skejtbordem. Také byly časy, kdy se po městě potulovaly bandy narkomanů a pojídaly psy, které si majitelé dobře neschováli a

časy, kdy se pokojný občan bál o svůj život, když město ovládly bandy bezdomovců nebo kazatelů Svědků Jehovových. To všechno však nebylo nic proti tomu, co se v ulicích našeho města děje dnes. Jak bychom si dnes přáli takovou bandu skinheadů s obuškama a co bychom dali za partu odporných a poslintaných bezdomovců, kteří kradou popelnice a kontejnery, rádi bychom je vyměnili za pobudy, jež ovládli podsvětí dnes. Na ulici je nepoznát, protože se ve své rafinovanosti chovají velice průměrně. Většinou jsou oblečení v nevýrazném tričku a riflích, nevyznávají žádný extravagantní účes, ani neprovokují svým vzhledem, jsou většinou čisti a umytí a netáhne jim z úst, zapadají do davu a je velmi lehké jim nalétnout. Jsou však stokrát nebezpečnější než všichni předchozí. Tak, schovaní v davu a vypadající jako naše chvalně známá Zlatá mládež, plíží se městem přízrak nové a zdaleka nejstrašnější generace znojenských pisálů. Jsou shromáždění kolem dvou, ministerstvem morálky zrušených fanzinů Oběžník a Deník civilisty, které však v podzemí vycházejí dál. Jsou to zrůdy, které se neštítí ničeho, každá sebešpinavější povídka je pro ně dobrá, jsou to lidé bez kusu dobrého vkusu, naklonění každé špatnosti a zlosti. Nemají žádné zábrany, nic pro ně není svaté: Když Okresní úřad vyhlásil v lednu soutěž o nejlepší povídku na téma Znojmo, tady jsem doma, dva z nejotrlejších Kájín Smutný a Anička Balounová napsali odpornou povídku Na kopečku, která překračuje milovými kroky hranice veškerého vkusu a kvůli které musela být polovička poroty hospitalizována v nemocnici. Příběh, který je plný odporně vykreslených brutálních scén vražd a sebevražd malých nevinných dětí a který neuvěřitelně odpuzujícím způsobem zkresluje život na Gagarinově ulici, kde si prý gangy mladistvých (ještě ani ne školou povinných) výtržníků krátí čas na zabijácké klouzačce, byl nakonec důvodem, proč nebyly nakonec vůbec vyhlášeny výsledky této soutěže. „Nemůžeme proti tomu nic dělat, je to jako hejné kobykle. Jsme bezmocní,“ potvrdil naprostou bezbrannost radních z odboru kultury a sportu Jan Miňonka. Kdyby však narušování literárních soutěží bylo jedinou věcí, kterou by se tito zvrhlíci projevovali, byl by Jan Miňonka a jeho kolegové šťastní. Daleko horší jsou však škody, které napáchá každé jedno číslo Deníku civilisty nebo Oběžníku. „Pokaždé, když vyjde ten jejich plátek, dostávám stovky rozhořčených dopisů, že s tím mám něco dělat. Že je máme zakázat, potrestat, uvěznit nebo popravit. Po vydání posledního čísla Oběžníku dokonce před radnicí demonstrovali Mladí křesťané, společně s Organizací na ochranu zvířat a Spojenou frontou Lesníků pod společným heslem STOP NECHUTNOSTEM!!!,“ říká pan náměstek Miňonka. Každý výstisk Deníku civilisty je výkladní skříní hnusu, sadomasochismu, kýče, odpornosti a lži, každý, kdo ho četl to může potvrdit. Nejperverznější spisovatelé okresu jsou shromážděni právě v okruhu tohoto časopisku, jsou to povětšinou několikrát trestaní vrahové, zvrhlí devianti trestaní za znásilnění rodinných příslušníků stejného pohlaví, výkvět galerky, narkomani a komunisté. Jejich povídky jsou stejně hnušné jako jsou oni sami. Pojednávají o sexuálním vztahu člověka a jízdního kola, revoluci intelektuálů nebo sadistických tužbách malých dětí. Rejd, již jmenovaná Anička Balounová, Karel Fýd nebo Panák, to jsou jména vyvrhelů, kteří patří spíše do psychiatrické léčebny než na stránky fanzinů. Oběžník '9345? je druhá z tiskovin, kolem které se tito živlové shromažďují. Má starší historii než Deník civilisty, její kořeny sahají dokonce až do roku 1989. O to větší škodu zatím stihli udělat. 12 čísel tohoto fanzinu, která již vyšla, se nesmazatelně zapsala do historie perverznosti. Slušní lidé utíkají, když slyší jména jako Pavel Fila nebo Robert Kaluža. Jejich paranoidní povídky snad nemůžeme ani nazvat literaturou. Zvrácenost je to slovo, které se nám vybaví, když je čteme, ale ani ostatní autoři nezaostávají, Karel Weselý, Antonín Hadrůšek a další, to jsou synonyma pro deviaci. Marný je apel předních umělců a duchovních, aby se proti

těmto fanzinům bojovalo, každý útok přežijí, vypálení tiskárny ve které se tyto tiskoviny rozmnožují ničemu nepomohlo. V současnosti Výbor pokojných občanů shromažďuje 100 000 podpisů pod petici **VYHOŠTĚTE JE Z MĚSTA VEN** a odbor kultury začal otevřeně podporovat konkurenční znojenské fanziny jako **DROGA A JEHLA** (editovaná V. Jašou a J. Divišem) nebo **VLÁDOVA PRAVDA** (editovaný V. Illkem). Nikdo však nevěří, že by se něco mohlo změnit. A tak celé město vzhlíží k dlouho očekávanému datu 31. srpna, kdy tato parta vyvrhelů opustí město, aby se zúčastnila **PARCONU** v Ústí nad Labem. Alespoň na víkend si tak občané odpočinou a připraví se na další boj s literárními živly, na boj, který zřejmě nikdy neskončí. Proto : Chraňte svoje děti než je pohltí jako epidemie tito pobudové, mluvte s nimi o jejich problémech v dospívání, nedopusťte, aby skončili jako oni - s tužkou v ruce.

zvláštní zpravodaj Družby Milík Vladinoha Fousatý Jr.

REJD & DJ BECK UP 9V

PRAVDIVÁ POVÍDKA NA ZÁVĚR

Seděl na chodníku a zvracel a nešlo to zastavit. Nemohl se z toho šoku vzpamatovat. Pořád a dokola se mu v hlavě honila ta slova. Družba for Parcon, proč jen ji četl. Proč? Mohl tušit, že doporučení prodejce: „Pouze k zevnímu použití v prostorách místnostech WC,“ nebude jen obyčejnou recesí. Neuposlechl a to se mu stalo osudným. Pohlédl na zem. Karbenátek ze včerejší večere mu smutně pokynul. Zvracel dál. Karbenátek byl po chvíli zavalen slovy povídky Placatý oheň od Dj Sráče 7upa 9 V. Narážely do sebe a tvořily tak nové větné útvary, které nebyly o nic lepší než věty vyskytující se v povídce samé. Nemělo ani cenu přemýšlet nad tím, jestli se z těchto slov dalo něco lepšího složit. Ani nad tím tedy nepřemýšlel, prostě jen zvracel dál. A pak již to šlo ráz na ráz. Přední obálka s obrázkem krávy ve městě, reportáž z Ústí, fotka Tonála s velkou bradou, nadpis ke článku Znojmem obchází strašidlo a nakonec i slova této povídky. Vše završil hamburger, jehož druhou půlkou ještě stále třímал v ruce. Znechuceně ji zahodil. Nějakou chvíli ještě zvracel, ale pak si uvědomil, že už ani nemá co. Těžce se zvedl ze země a odkráčel do zapadajícího slunce směrem k Domovu duchodců.

REAKCE SKUTEČNÝCH LIDÍ NA DRUŽBU:

Vlasta Evil Auer: „No, některý pasáže byly docela drsný, ale jinak mne potěšilo, že DJ Beck UP 9V konečně napsal povídku pro děti. Je to dojemné a až já budu mít dítě, budu mu to číst před spaním.“

Kájomir Weselý: „Moc se mi to nelíbí. Nejsem si jist, ale mám takový pocit, že na těch fotkách uvnitř jsem já. Možná se mejlím, ale je mi to fakt divný. Věřím, že se to vysvětlí.“

Pavel Fila: Nikdy jsem to nečetl, ale potěšil mne dáreček. Dostal jsem krásnou, jen trochu použitou, levou botu. Rád bych touto cestou poděkoval redakci, opravdu se mi moc líbí.

Tonál Had?: Čtu Oběžník už od úplného začátku a tohle číslo se mi zdá trochu jiné než ty předchozí. Na první pohled mne uchvátily články o Deníku civilisty. Hned půjdu a objednáám si ho, musí to být skvělý časopis.

Zbyňoslav Frej: Mně se moc nelíbil comix, mám radši Káju Saudka, ale jinak jsem četl všechny články a myslím, že v nich bylo málo krve. Já kdybych psal povídky, tak by z nich krev stříkala. Jako dáreček jsem dostal plesnivý rohlík se sýrem - díky.

BBB: Proč se mě na to ptáte? Už jsem jednou řekl, že nechci být více spojován s tím co vydává Karel a Tonál. Povídka o zvracení je pěkná, ale já bych raději něco o lidech, kteří celý den sedí u televize. Myslím, že tímto námětem se ještě nikdo nezbýval.

Oběžník fanzine
Karel Weselý
Pražská 64
669 02 Znojmo

Deník civilisty
Gagarinova 48
Znojmo
669 02